

Току били два сгледника,
Да си сгледатъ малка мома.

На булка.

Застанала невѣстица
Срѣди двори на мрамори,
На налани изковани —
Съ злато, сребро обковани,
И на слънце говорѣше:
— Ой те, слънце, ясно слънце,
Ще те питамъ и попитамъ:
Далъ ми знаешъ мойтъ братя,
Мойтъ братя, мойтъ сестри,
Мойтъ сестри, моя татко.
Моя татко, мойта майка?
Отговаря ясно слънце:
— Снощи вечеръ оттамъ дойдохъ
Твойтъ братя коне седлатъ,
Твойтъ сестри вѣнци виятъ,
Твойта майка кравай мѣси,
Твоятъ татко пушка стѣга —
Ще да ходятъ за невѣста.

На юнакъ.

Високо соколъ летѣше,
Далеко съ очи гледаше.
Догледа мома на чардакъ, —
Тънка тя риза везѣше,
Съсъ два ми конци свилени,
И съ две игли сребърни.

На майка.

Седнала е царицата
На високо, на широко,
На постели златоткани,
Възглавници копринени,
Да си дипли бѣло рухо
На синове за женене
И на щерки за мжжене.